

Мартин Дамянов

В дробовете на ада

„Спреш ли веднъж да мислиш, способността да схващаш придобива някакъв архаичен вкус, като звукът от отдавна забравен език или надзъртането във Викторианската camera obscura“

Древен земянски писател отпреди Голямата Звездна Революция

Ясен Милов огледа критично небето. Той се усети, че докато го правеше несъзнателно беше присвил очи. Значи вярно беше, че старите навици отзвучават трудно, а някои от тях не можеха да бъдат забравени изобщо (като изпепеляващото слънце на Рион, например). Но сега метеорологичните екипи си бяха свършили добре работата – черни парцаливи облаци се бяха скупчили като глутница диви кучета над главата му и Милов очакваше всеки миг те да завият от глад и настървение. Слънцето надничаше плахо отзад като блудница-майка пред греха на изоставените си деца. Някакво тягостно чувство витаеше във въздуха и тласкаше мислите на Участника към бледи полузабравени спомени. Спомени, спомени... Някакъв поет бе казал, че мечтите отмиват времето като пясъчно море, не като океан... без спомени. Сякаш вчера беше напуснал плантацията на чичо си. Още чуваше псувните на стария фермер, хриптенето на давещите се в хрочки и кръв бели дробове. Усещаше алкохолната омара, която го обвиваше като някакъв невидим плащ, когато се мотаеше с него в хидропонните кладенци.

„И ти ще изгниеш като него, нещастно престъпно малко копеле!“ – крещеше чичо му Марти на прага на малката порутена колиба като се давеше в собствените си хрочки – „На някоя забравена от бога планета. Като захвърлено, пребито псе. Омитай се и повече да не съм те видял!“

– Няма! – изсъска Милов, сякаш отново бе там. Той още чувстваше върху гърба си изпепеляващия му поглед. Не би се върнал там отново. За нищо на света. По скоро би умрял.

Милов се иззрачи върху напуканата земя и продължи да дъвче обогатен тютюн с още по-голямо ожесточение. Непосредствено зад гърба му се мержелееше маркировъчната линия, отвъд която състезанието приключваше – полупрозрачна сребриста стена, която потреперваше от издигането на топлия въздух. Той опитваше какви ли не трикове да се избави от мрачните мисли, но засега това не му се отдаваше. Едва ли някога щеше да му се отдаде. Лицето му оставаше напрегнато и той прищеснено стрелкаше с поглед терена на бъдещото сражение.

Платото се простираше от хоризонт до хоризонт, до където ти стигат очите. Точно пред тях обаче на разстояние от около два и половина километра се издигаше голяма планина, чийто стръмни скали бяха от масивен гранит. *Това бе тяхната цел.* Вятърът беше издълбал върху тези сиви стени цели плетеници от пукнатини с най-причудливи форми, сякаш искаше да им разкаже своята си история.

Милов се притесняваше от североизточния склон, който бе обърнат срещу тях. Не беше достатъчно полегат за скоростно изкачване, но и не бе достатъчно стръмен за трасиращите въжета. Можеше да има много оплитания. Но не можеше да си позволи промяна в маршрута, тъй като маркировъчните линии пресичаха под много неудобен ъгъл скалния масив. А и от щаба нямаше да го разрешат. Притесняваха го непълните сведения за бойните възможности на противника. Какво знаеха за ноидите? На практика почти нищо. Информацията, която (колкото и малка да бе тя) специалистите по информационно-търсещи системи изровиха от инфо-банката бе достъпна само на най-висшето ръководство. Имаше коректив – колкото по-малко знаеше пушечното месо, "абе що не си ебете майката..."

Ноидите живееха на забравена от бога планета, която се въртеше около звезда девета величина в съзвездието Еридан някъде в покрайнините на галактиката. Нямаха други колонии. Представителството им в интергалактическия съвет беше повече от скромно и като капак не бяха осъществявали търговски контакти с хората досега. Практически живееха изолирано. Не шеш ли изведнъж подават молба за участие в „космическа битка“. Странно, нали? Но случайностите не спират до тук. Интересите им съвпаднаха с тези на хората в областта на Инитрианския триъгълник. Точно когато нашето правителство е разклатено и се задават предсрочни парламентарни избори.

Молбата им за участие в битка е удовлетворена съгласно резолюцията на колониите членки от голямата междугалактическа конференция в Диетелон. В този текст се уважаваха претенциите на всички членки в рамките на честен двубой. Независима комисия определяше правилата за всяка една отделна битка и определяше терен за провеждането ѝ.

Ноидите бяха абсолютни новаци в интергалактическите битки. Залозите вървяха десет към едно в полза на хората, но това можеше да се окаже за тях както недостатък така и предимство. Милов бе склонен да вярва повече на първото. „Внимавай, миризливо лайно такова!“ – бе извикал чичо му веднъж, когато оглеждаха хидропонните кладенци – „Няма кой да ти подари нов задник.“ Май това бе единствения път когато

чичо му бе проявил загриженост. Единственото хубаво нещо, което донякъде разведряваше мрачните му мисли бе, че изпитанията с оръжията бяха минали без инциденти и сега с чиста съвест можеха да нахранят хрътките. Ах хрътките, проклетници са те! Яловите вещици на ефира, каубоите без крака, микрофонените джуджета или цицесмуците както още ги наричаше генерал Райкър. Те бяха чудовища с няколко, не с много глави, които никога не можеха да бъдат нахранени. А се хранеха само с прясно и кърваво месо.

Техническите екипи естествено претупаха работата. Пресата отгоре растеше с всеки изминал ден, а не бяха извършени и половината от необходимите атмосферни, геологични и петрологични проучвания. Затова пък по-голямата част от времето отиде за монтиране на камери, смело- и микрофони. И това си имаше предимства...

„Истинският звук и мирис на битката, доведен до вас благодарение на СмартМакс!“ – ромолеше на всеки два часа сладкият глас на Доли Уейнрайт в рекламата, която пускаха по InterVision. Цицорести мадами, облечени в хамелеонови десантни костюми развяваха дупета и водеха импровизирана битка под звуците на Софиезата. Декорите бяха толкова добре изпипани, че и опитен наблюдател можеше да ги обърка с изоставените минни находища на Сапфир.

„Да можеха да натикат по един смелофон и в задника ми. Тогава щяха да разберат какво означава настроение за битка“, роптаеше Милов, сякаш имаше шанс да промени нещо и продължаваше да дъвче обогатения си тютюн. „Действа успокояващо“ – мислеше си той, докато в същото време до краката му се беше образувала малка черна локва. Съвсем нормално бе да се чувства нервен. Животът му бе нарисуван на колода от карти, от чието раздаване доколкото му беше известно той нямаше да получи ръка. Армията получаваше, политиците получаваша също, а онези издокарани копелдаци, които возеха тлъстите си задници в луксозни космически яhti получаваша най-много. Милов мразеше всички. Кой от тях щеше да му подари „нов задник“?

Битката щеше да се предава по хиляда и седемстотин независими телевизии на сто и двадесет планети. Това правеше грубо около триста и петдесет билиона зрители. Не, Джим, не беше цифра, която може да бъде подценявана. Хората, които се занимаваха с даване и приемане на залози се подготвяха с години за подобен удар.

Теоретически с приходите от правата на подобно начинание можеше да се купи цяла звезда! На практика имаше корпорации, които под правителствена протекция можеха да го сторят. Отдавна беше минал на

ход периодът на „политическият прагматизъм и икономическият рационализъм“, а бунтът на петролните магнати от Ефер бе явното начало на този процес.

Ясен Милов не си правеше илюзии, че той беше черноработникът, чийто задник бе призван да защитава този „нов политикономически морал“. Той бе наясно с всички последици и бе приел да играе. Но също бе наясно, че „нови“ неща се случваха приблизително на два билиона години. Не беше съвсем сигурен, че добре разбира значението на думата „морал“. Но съзнаваше, че ако днес не направи едно голямо шоу, утре няколко милиона миньори на Леспус можеха да откажат да работят.

Нещо в ухото на Милов прещрака и видеодисплея, който се проектираше директно върху ретината му просветна. Появи се намръщената физиономия на генерал Райкър, който притискаше току що разопакована стерилна кърпичка върху сълзящото си око. Беше изнервен и потиснат.

– Как върви Милс?

– Вече приключваме, сър. Милов, сър.

– Какво?

– Казвам се Милов, сър.

– Добре Милс. – той отпусна ръката, която държеше кърпичката и се облегна назад. От това лицето му не стана по-ведро. – Остават около осем минути... – думите му увиснаха като станцията Кондор над огнепръскащите кладенци на Арарау. Райкър се боеше да зададе въпроса, който неочаквано бе заседнал в гърлото му. Всъщност боеше се от отговора.

– Всичко върви по плин, кхъ. кхъ, план сър.

– Добре. – изпuffта Райкър. Той си позволи да се отпусне, една-две бръчки на челото му се поизгладиха.

– Матиците прогнозираят 68% успех. Кучите му синове... – изруга главнокомандващият. – Хрътките лапнаха цифрата като окървавен кокал и сега я обявяват по всяка новинарска емисия.

Милов се усмихна беззвучно.

– Звучи обещаващо, сър.

– Ами! Размахват я по телевизията, като че ли е някаква миньорска петиция. Как искам да удуша поне един! – ръмжеше Райкър с престорена ярост. – Но най-много от всичко искам да разбера, каква шибана вечеря са ни приготвили ноидите.

– На свещи! – изкиска се Милов, но като видя, че Райкър не споделя престорената му веселост се намръщи. – Ще се справим сър! – додаде

той със сериозен тон и плесна още една черна хрчка в разровената под краката му пръст. – Момчетата с в кондиция.

– И как иначе! Изчакай за момент. – Райкър внезапно стана от стола. – Махайте се оттук. Не давам никакви предварителни изявления. Вън! – Милс, там ли си още?

– Да сър!

– Казах всички вън! Ще забраня изцяло емисията ви. Как ви е името? Името... От коя телевизия сте? Веднага спрете тази камера. Дай-те-ми-га-зи-ка-ме-ра-ве-дна-га! А така. Опитайте да влезете тук още веднъж и ще съжालявате, че някога сте хванали микрофон в ръка! Шибаняци!

Райкър се тръшна обратно на стола. Изглеждаше уморен. Няколко месеца подготовка за битката бяха оставили своя отпечатък върху лицето му. Бузите му се бяха отпуснали като корабни платна при безветрие над иначе острата му брадичка. Веждите му се бяха сключили заплашително над уморените сиви очи, а няколко бръчки разсичаха като кратери високото му чело под ръба на военната барета. В дясната си ръка държеше мека кърпичка с която попиваше изкуствените сълзи. След една битка на Триа Лубус се наложи да подменят едното му око с изкуствено. Присадиха му оптичен нерв, тъй като „стария“ беше поразен почти до *chiasma opticum* (проклетци да са онези дълбокопоразяващи термозаряди; десет години по-късно федерацията най-сетне ги забрани), наносензори и чипове с размер колкото глава на топлийка. Операцията трая дванадесет часа и Райкър се закани да си извади другото око, ако пак му се случи нещо подобно.

– Милс, казах ли ти за последната щуротия на пикливите телевизори? Искат шест часа зрелище иначе щели да развалят договора!

– Могат ли да го направят?

– И още как. Подпират ги една дузина от най-мръсните адвокатски копелета, продавали някога душите си на дявола. Един фръцльо в костюм Ейвануф, Айваноф... Господи, човек трябва да напъха подкова в устата си за да може да произнася тези славянски имена.

– Иванов. Игнайло Иванов от Варан-5. Чух, че бил много печен...

– За мен всички адвокати са едни и същи смрадливи псета. Цицат от всичко до което се докопат. Тоя мазник идва при мене и ми вика, че имало клауза в договора, според която могат да го допълват при непредвидени обстоятелства. Какво значи това, имаш ли представа?

– Не сър. Ни най-малка.

– Това значи, че куродръвците могат да праят каквото си искат с

нас, когато и както си поискат. – лицето на Райкър бе плувнало в пот и той с мъка попиваше солените капчици от тъмната му кожа. – Знаеш ли Милс, опитаха се да ме накарат да сваля критичната граница от 33% на 25 %. Аз ги питам: „А вие тичали ли сте боси по алея от бръснарски ножчета?“ Те ми се хилят като презрели тикви. Казах им да си натикат по една Елсова в задниците и ако след това още могат да пърдят ще се преговаряме. Светът е полудял, Милс. Луд е!

– ЩРАК – Щрак.

Нещо изщрака отвъд. Нещо като механичен часовник. Лицето на Райкър стана мораво. Той се изправи, заобиколи бюрото си и измъкна малък черен предмет изпод долния кант на бюрото. Хвърли го на земята и гневно го размаза с крак.

– До гуша ми дойде от тях! Обърнаха битката в телевизионно шоу.

– Ами то си е такава, сър.

Райкър не обърна внимание на коментара му.

– Милс, провери ли отново всички тактически планове? – попита той, хвърляйки бегъл поглед върху часовника си.

– Да, сър!

– Независимите наблюдатели трябва да пристигнат всеки момент.

Един от Колосус и един от Триниа. Как ги мразя тези блатни гущери. – Райкър смръщи вежди така, че едва не изпокапаха в очите му. – Този път реших да прескочим официалностите.

– Направо Рок енд Рол, сър!

– Какво?!

– Това е... Нищо сър.

– Милс, Милс! – Райкър изруга отново. – Имам известни опасения, че долу при вас има внедрен модулатор, но ако някой ме спипа, че ти го казвам ще ми отнесат топките с огнемет. Подочух, че някой от висшето ръководство поискал контрол над битката. Не знам дали са им разрешили.

Като чу това Милов пребледня.

– Само не се паникьосвай! Ключът ще е в тях, но не съм съвсем сигурен, че искат да го използват. Надявам се, че дори тъпи копелета като тях осъзнават какви рискове крие модулирането на битката.

– Ясно, сър. – промълви той.

– Отваряй си очите на четири! Спазвай точно инструкциите и няма да има проблеми. Онези зайци сами ще побягнат когато ги поопарите с бластерите.

– Да, сър!

Връзката прекъсна.

– Надявам се сър... – промълви Милов, така че нямаше кой да го чуе.

Не стана така, както го предричаше Райкър. Едва ли някой е имал и най-малка представа за това, което щеше да се случи няколко часа по-късно. Дълбоко в душата си Милов таеше смъртно предчувствие че ще се случи нещо много лошо. Многоооо лошо. То бе като дѝѝа ѱ, което бе изплувало от тъмните кѳтчета на душата му и бе дошло да го предупреди.

Но се оказа недостатъчно.

До старта оставаха по-малко от две минути. Милов огледа бойния екип и даде последни инструкции. Момчетата заеха позиции и зачакаха. Като че ли вятърът също утихна.

Въздухът макар и разреден бе годен за дишане. Въпреки това хората използваха кислородни обогатители, докато Ноидите изцяло го пре-работваха. Обогатения кислород навлизаше от смесителя направо в ноздрите им, което им осигуряваше значителна свобода в общуването. Смесителя осигуряваше останалите компоненти на нормалния въздух от една капсула монтирана в най-вътрешния слой на костюма. За сметка на това гравитацията пък бе на страната на ноидите, бе по-близка до тяхната. Хората трябваше да си служат с гравитационни посредници – или „гравилечители“ както още ги наричаха.

Милов изплю последната порция обогатен тютюн и го затыпка с крак по стар навик. „Модулятор! Значи някой горе много го стягат гащите.“ – мислеше си той. Кой ли беше? С Тайсън и Корт се знаеха още от Коррова – бяха железни момчета, Гибс беше специалистът по ядрени оръжия, дали не беше той? Слейт и Уесън бяха въздушната част и следователно отиваха напред. Модулатора трябваше да дебне в тила и да следи битката. Оставаха още седем момчета – пехотинци, всеки от които бе с потенциално равни шансове. Но Милов добре съзнаваше, че самия модулятор не съзнава собствената си значимост.

Като че ли има значение заради кого ще изгубя контрол над задника си, ядоса се той на разсеяността си.

Броенето започна.

Десет, девет...

– Зло куче, дължиш ми един „Шрейк“!

– Да имаш да вземаш, Тайсън. Като се качиш горе видеофонирай на сестра си по АлфаТелекома.

Момчетата си разменяха заучени фрази преди битката. За всяко изречено име на рекламен продукт от фирмите производители щеше да им

бъде заплатено. За много от тези момчета това бе първият им що годе приличен шанс да изкарат по нещо отгоре от онова, което чичо Ърт им отпускаше. Да спечелят парички. Ако оживеят.

Осем, седем, шест...

– Майк, Серж, по-далеч един от друг! – изкрещя Милов. – Не искам геройства! Тридесет и три процента съвсем не е безопасна граница.

Пет, четири...

– Trinken Sie das neue „Fruti“ Getrank!

„Млъквай, Грийн!“ – идеше му да изреве Милов.

– Концентрирай се Грийн! – му извика вместо това.

Мамка му, трябваше ли да бъдат гигантска мишена, в която бяха забити куп комерсиални стрели? Май да. Кой шибан задник по дяволите бе измислил това нескопосано, кичозно, педерастко шоу?! Трябваше да му се предаде един урок. Милов с удоволствие би се записал сред доброволците.

Три, две, едно...

ВУУУУУУ, ВУУУУУУУ – забучаха машините на Слейт и Уесън.

Старт!

ВУУУУУУУУУУУУУУУУ...

Двамата излетяха едновременно и се понесоха към хоризонта като гигантски хвърчила, като оставяха след себе си по една бледа диря. Останалите се втурнаха към подножието на хребета, като правеха гигантски подскоци върху гравилечителите си. Придвижваха се бързо. Толкова бързо, че вятъра започна да щипе оголените им бузи. Тичаха върху камениста повърхност по дъното на едно пресушено уади по чийто голи стени се мяркаха от време на време сухи храсти. Склона пред тях се приближаваше все повече и все по-бързо. В началото беше полегат и каменист, но по-нататък ставаше направо стръмен, издялан от масивен гранит. Когато наближиха подножието Милов зареди няколко клина и ги изстреля. Нареди на останалите да сторят същото. В главата му биеше буря пред която урагана „Калифорния“ изглеждаше като летен бриз.

– По дяволите! – изруга Слейт по радиото. – Губя височина. Прихванали са ме. Рут, ако ме чуваш, купи Мемоскутер, на Пийт!

– Изстреляй локаторите! – нареди Милов. – Изстреляй ги Слейт!

Милов превключи визъора на далечно виждане и видя как „хвърчилото“ на Слейт направи един полукръг и започна да пада. Няколко бели ивици се стрелнаха едновременно във всички посоки преди Слейт окончателно да се слее с хоризонта.

– Докладвай състоянието си!

– Деветдесет и осем процента боеспособност. Мисля, че беше електромагнитен удар. Електрониката се е скапала напълно.

– Връщай се назад! Поеми югозападния склон и се барикадирай! Минирай полето.

– Разбрано. Пий „Драйт“, за да си О'райт!

„Тъпак!“

Последваха малки експлозии, които показваха, че Ноидите се бяха погрижили и за локаторите.

„Моля те, поне един, поне един!“ – Милов превключи визъора в режим на търсене. Индикаторът беснееше като луд от смущенията. Хооп, появи се картина.

„Чудесно!“

Картината изчезна.

Милов изруга.

– На въжетата. – изкомандва той. – Пайт, довлечи си дебелия задник или ще го надупча собственооръчно!

„Възможно ли е той да е модулятора?“ – мисълта пробяга като коварна сянка по лицето на Милов и почти мигновено изчезна. Беше време за действие, не за размисъл. Имаше куп аналитици, тактици и статистици, които щяха да разнищят битката веднага щом приключи. Стъпка по стъпка. Нямахме да пропуснат нищо. Или поне нищо, което би се видяло с просто око.

Милов изстреля един клин и включи механизма на плавно изкачване. Гравилечителите го отблъскаха от скалата като гумено топче и той трябваше да внимава да не отскочи прекалено високо, защото рискуваше да се оплете. На сто и петдесет метра височина изстреля още един клин. Някой от групата пак изоставаше и Милов го скастри. Беше време Уесън да пусне своите локатори.

– Докладвай!

– Чисто!

– Пускай топките! Дай ни очи!

– Рок енд Рол! – извънпя веселия глас на Уесън.

Въпреки огромното напрежение Милов се усмихна. Той бе харесал Уесън още на тренировките. Беше винаги весел, смел като разгонен слон и пъргав като комар. Бе душата на екипа. Него интервюираха най-често.

За миг нещо във визъора на Милов проблесна преди анализатора да улови и синтезира картината от десетките локатори пръснати над

платото зад скалите.

„Тъкмо време за вечеря“ – помисли си Милов, който вече се беше добрал до върха на скалата и се освобождаваше от въжетата и клиновете. Във визъора му се мерзелееше само сива и мрачна пустош – голите камънаци, които им бяха показвали от сателитните снимки преди битката. "Но къде са нонидите?" – озадачи се той като превиваше картината с помощта на зениците си. Тези тантурести ракоподобни вонящи лейки? Според предварителните доклади, те бяха по-бавни от хората и се очакваше да изберат защитно-нападателен тактически план. Като онзи, който Террианите бяха погодили на Каменарийците.

„Добрият войн е непредвидимия войн!“ – казваше Райкър по време на тренировките. Какво ли можеше да каже сега, когато при него бяха двама от независимите наблюдатели? Сигурно щеше да изпсува нещо цветисто.

Милов се стресна. Картината оставаше пуста. Бяха закъснели.

Повечето от момчетата се бяха добрали до ръба и вече се освобождаваха от своите клинове. Слава Богу нямаше никакви жертви при скоростното изкачване. По предварителния план тук трябваше да се разпръснат по склона, да образуват формация „арка“, в която да „засмучат“ врага от три стани. Трябваше да отслабят десния фланг за да накарат нонидите да атакуват там, заблуждавайки ги че това е наистина слабото им място. Останалите флангове трябваше да заобиколят обратно на часовниковата стрелка докато десния фланг се огъва назад и да ги затворят. Но предварителните планове никога не се сбъдваха.

А ето, че сега врага го нямаше. Беше се покрил някъде. Но къде?

„Винаги трябва да се питаш откъде ще изникне противника – отляво, отдясно или отпред. Ако се уплашиш, значи не ставаш за водач“ – казваше Райкър на тренировките. – „Трябва да ги накараш да се бият по твоите правила. Да ги накараш да атакуват там, където ти искаш. За да атакува противника той трябва да е убеден в победата. Излъжи противника и после го притесни. Вкарай го в капана! Бъди бърз, бъди убедителен, и непоколебим!“

Милов превъртя картината във визъора отново и отново, ето го трасето, бяха оставили някакви уреди на стартовата линия, огледа граничните линии, ето го и подстъпа към хълма – по скалите нямаше и следа от изкачване. Милов свали визъора в почуда и огледа небето. Не, там нямаше никой. Не всъщност имаше – една бяла точка, която постепенно се увеличаваше. Уесън! Милов му помахаша. След по-малко от минута Уесън се приземи.

– Какво става, къде са?

– Ти ми кажи. Нали ти прелетя оттам. Сякаш са се разтворили във въздуха...

– Видях ги да се придвижват към скалите. Тичаха като луди. Цяла пасмина бяха. Трябваше вече да са тук.

– По дяволите! – сепна се Милов. Явно ноидите се придвижваха с доста по-голяма скорост от очакваната. – Слейт, къде си? – извика той по радиото.

– Движа се по периферията на югозапад, защо?

– Виждаш ли нещо подозрително?

– Не. Абсолютно нищо! Мислех, че са се прехвърлили вече към вас.

– Слушай, Слейт искам да се добереш до основата на склона, чуваш ли ме? Тръгни на изток.

– Разбрано! – изръмжа Слейт, комуто хич не му се напускате граничната линия откъдето лесно можеше да напусне боя. – Ще залепя на задника си един „Трист“ за да им е по-сладко като ме кльопат.

– За колко време можеш да стигнеш до там?

– Около три минути.

– Имаш минута и половина!

Слейт изруга и се понесе на изток превключвайки гравилечителите си на максимална мощност.

– Добре, – измърмори Милов – щом искате игричка, ще я получите.

Бойците лежаха върху голата скала и костюмите им се бяха слели напълно с цвета на повърхността. Може би ноидите изчакваха някъде в подножието притаени в тъмните скатове, мислеше си Милов. Ако е така, Слейт би трябвало да ги забележи. Не може да изчезнат просто така.

„Трийсет секунди“. – той следеше часовника си в напрегнато очакване. Потта избиваше на едри капки по челото му преди абсорбатора да я поеме и преработи във вода годна за употреба, а после да потече тя отново по безбройните тръбички, които се преплитаха като змии във вътрешната подплата на бойния му костюм. „Една минута. Къде си Слейт?“ Милов извика отново картината от локаторите и проследи целия терен на противника, като наблегна вниманието си върху граничните зони. Ноидите положително се бяха укрепили, но къде? И как бяха успели да прикрият толкова умело следите си? И толкова бързо?

– Милс, на място съм. – беше Слейт.

– Какво виждаш?

– Нищо! Само скали, изсъхнали храсти, мъх...

– Какво? Мъх ли казваш? Това е южен склон, дявол да го вземе!

Прехвърли образа насам!

Слейт превключи на видеовръзка. Милов огледа склона много внимателно като насочи вниманието си в подножието му.

– Слейт дай един откос с лазера. Ниско долу.

Слейт стреля. Лъчът му потъна в скалата като нож в масло. Подозренията на Милов се оправдаха.

– Камуфлаж е! – изкещя Слейт.

– Хвърли един НУМ в същата посока.

Слейт откопча малката граната и я хвърли натам. Последва глух пукот, стената се разтресе като плодово желе и изчезна. Падна като театрална завеса. Слейт ахна от почуда. Под камуфлажната мембрана скалата беше надупчена като френско сирене. Щом я видя Милов изстина. Нещо като че ли се бе скъсало в него. Линията вече не даваше свободно.

– Назад! – извика Милов с разтреперан глас. Усещаше как паниката започна да чука по предпазните му очила. Той се приготви да забие клиновете за спускане в скалния скат.

В този момент стана нещо неочаквано от което билионите зрители пред екраните зинаха от почуда. Земята под краката на Милов затрепери и той загуби равновесие. Преметна се през глава и натърти рамото си в някакъв ръб, при което изохка. В следващия момент гравилечителите се включиха автоматично и го отблъснаха нагоре, давайки му възможност да се прицели и да забие един клин в скалата. Точно тогава повърхността се пропука и през пролуките изхвърчаха капсули съпроводжани от снопове ярка светлина.

– ФИУУ – ФИУУУ – ФИУУУУУ...-

Капсулите се разпукаха във въздуха и от тях се посипа някакъв златен пращец. Зрителите изахкаха. Ако не бе толкова напрегнато и страшно сигурно щеше да е забавно, помисли си Милов. За броени секунди целия връх беше обвит в гъсти жълтеникави облаци.

– Отровен газ във въздуха. – доложи анализатора. – Боеспособността на костюма е 87%. Анализ в процес.

Милов усети дразнещия мирис на газа. Почти веднага той започна да сграбчва гръкляна му в желязна хватка и да го задушаваше. Малко след това анализа бе готов и се включиха газовите филтри. Слава богу газът се оказа познат. Оставаше открит един въпрос. Как ноидите бяха прокопали тунел в скалата? Всъщност механизма на копане в твърда гранитна скала беше познат на Милов макар и съвсем грубо – използваше се проектор на поле, който разрушаваше кристалната структура на скалите и го превръщаше в глиноподобна маса. Това, което не му беше ясно бе

как ноидите бяха пренесли необходимата за това апаратура. Или пък тези малки копеленца можеха да го правят от само себе си?

Някъде отдалеч като че ли избухна прогнилия смях на чичо му Марти.

– Отляво, отдясно или отпред. – изхъхри жлъчно Милов. – Ами ако дойдат отдолу, тогава какво?

ДАНО ПУКНЕШ МАЛЪК РАЗГЛЕЗЕН КУЧИ СИН! – изкрещя чичо му Марти, а гласът му прокълтя по цялото плато.

– Няма! – изсъска Милов и стисна зъби. – Знам, че много ти се иска мръсно. Сигурно ще си разпориш гъза от смях, ако ме видиш мъртъв.

Милов продължи да лази върху скалата. Вероятно се бяха укрили в основата на хълма и бяха изпратили нагоре една, или две литосонди. – мислеше той, като едновременно с това дишаше дълбоко за да се успокои. Не знаеше с каква точно техника разполагаха ноидите. Те не бяха участвали в нито една битка до сега, а хората бяха ветерани – с цели десет. Това правеше изненадата двойно по-голяма.

В този момент последва нов силен трус и надолу започнаха да ваят камъни. „Геотактическо оръжие. Много оригинално...“ – помисли си раздражено Милов докато планината играеше джигата под тялото му. В този момент един от камъните го улучи в гърба и той изстена от болка. Очите му се насълзиха и за малко не изгуби съзнание.

Щом ноидите могат да копаят тунел в скалата нагоре, какво би им попречило да изкопаят такъв и в хоризонтална посока? Не, хората не трябваше да слизат при никакви обстоятелства долу. Тук те все още имаха някакъв шанс, долу биха били прекалено лесна мишена.

Отгоре искат шест часа зрелище. – беше казал Райкър.

На Милов не му оставаше нищо друго освен да им го осигури иначе щеше да загуби не само битката. Щеше да загуби достойнството си, комисионната според една от клаузите на договора с телевизионните компании. На практика щеше да загуби всичко.

ТИ ЗАГУБИ ОЩЕ, КОГАТО ОНАЗИ КУЧКА МАЙКА ТИ ТЕ РОДИ В ОНЯ БАРДАК НА РИЕОН! ПО-ДОБРЕ ДА БЕШЕ АБОРТИРАЛА ПРОКЛЕТНИЦАТА!

– Всички горе! – изкомандва Милов по общия канал и превключи въжето на режим изкачване.

– Комуникационните системи са извън строя. – отговори му спокойно анализатора, сякаш поръчваше стриди.

Въжето изстена от внезапната промяна на движението.

– Ама, че тъпотия! – изруга Милов. Чувстваше, че е попаднал в някакъв лепкав абсурд, някаква шега, която му бяха погодили момчетата от кадетския корпус. Ей сега щеше да изкочи отнякъде Майлс Истън и да го изпръска с шампанско.

Само, че Майлс го нямаше. Беше загинал в една катастрофа на родната си планета – Тарун. Преди повече от две години.

– Къде сте?! – изкрещя Милов като трепереше от гняв и безсилие. – Покажете се тъпи рачешки копелдаци, елате тук горе да ви видя какви сте смелчаци.

Милов се върна обратно на полегатия връх и залази енергично в жълтеникавата мъгла. Малко след това започна отново да се задушава. Дробовете му изхъркаха от болка и очите му се насълзиха. Стоманеният юмрук се беше върнал отново и сега го стискаше за гърлото с още по-голяма сила.

– Промяна в състава на газа. – обяви невъзмутимо анализатора. – Анализ в процес.

– Побързай мамка му, иначе ще се задушим като гъсеници. – протена Милов.

Той се затъркаля по неравната повърхност, сякаш се опитваше да намери изход от този кошмарен ад. Внезапно тялото му се удари в нещо на пътя.

– Анализ готов.

– Алилуя!

Милов се обърна на лакти и видя нечие тяло да се търкаля до него.

– Грийн, ти ли си?

– Не. – изкашля се другия. – Злото куче.

– На колко процента си? Можеш ли да дишаш?

– 54 и продължава да пада. Някои от системите ми са напълно повредени, но поне мога да дишам. Тези... – той се закашля.

– Стой неподвижно! Ще се опитам да намеря останалите. – нареди Милов и отново залази по лакти. Гърлото му гореше, а очите му сякаш щяха да експлодират от орбитите. Сърцето му биеше в някаква истерична последователност, която беше много далеч от нормалния синусов ритъм. В главата му цареше пълен хаос, единственото за което можеше да мисли е как да изкарат още поне един час. Той искрено се надяваше никой от колегите му да не е поискал елиминация от журито. Това силно щеше да наклони везните.

Блъсна се в нечий крака.

– Грийн! – този път не сгреша.

– Да, сър! – отвърна Грийн.

– Добре ли си?

– Да, сър. Визьора ми не работи, но иначе съм добре. Имам 72 процента.

– Свържи се с останалите! Веднага! – Милов се закашля. – Мамка му, този дим ми прогори дробовете. Събери колкото можеш хора и ме чакайте тук.

– Да сър, веднага. Само, че има един проблем.

– Какъв?

– Тайсън и Мики паднаха долу, и още не са се върнали. Серж, Райън и Бохосян поискаха елиминация. Вероятно и Гибс. Той беше малко над границата след труса, една отломка се стовари направо отгоре му, вероятно и той вече е отвъд маркировъчната линия. Другите бяха от вашата страна, сър.

Последва нов трус, по-силен от първия, който за малко не ги хвърли в пропастта. Навсякъде около тях хвърчаха отломки от скали, отваряха се процеци, откъртваха се огромни гранитни парчета, които политаха в бездната.

– Мамка му! – изруга Милов. – Свържи се с който можеш от останалите. Тръгвай след мен.

Те залазиха на обратно. В това време вятъра се усили и като че ли започна да разпръсква жълтата пелена. Милов се движеше бързо, но предпазливо, защото знаеше, че това би бил един доста удобен момент на противника да атакува. След малко стигнаха до мястото, където лежеше Зло Куче. Или поне така си мислеше Милов разглеждайки повърхността на скалата.

– Хей, Зло? Къде изчезна?

– Тук съм, сър! – отговори му някакъв приглушен глас на десетина лакти пред него. – Няма да повярвате какво открих.

Милов залази по посока на звука.

– Какво?

– Тунел.

– Какво?

– Със стълби. Май нашите пиленца са знаели за него.

– Не може да бъде. – измърмори Милов и залази още по бързо натам.

– Без майтап сър. Елате се убедете сам!

През ума на Милов премина една безумна сцена, в която Злото Куче облечен като атракционен гид обявяваше: „Скъпи колеги, намираме

се върху планината на чудесата. Дано си носите ягодово мляко, защото моя стар приятел Чеширския котарак вероятно се мотае наоколо...“

Милов достигна ръба и се надвеси над него. Злото Куче беше прав – там имаше тунел прокопан в скалата. На две стъпки едно от друго се намираха стъпала огънати подковообразно от някакъв метал, вклинени направо в стената. Кучето се беше спуснал първоначално по въже-то, тъй като първото стъпало бе на около пет метра по-надолу от ръба. Едно скално парче, което сигурно се е откъртило по време на труса бе заседнало на тридесетина метра по-надолу. Кой и за какво бе изкопал тунел в скалата в спътник на забравена от бога планета един дявол знаеше. Злото Куче се намираше на десет метра под ръба и разглеждаше тунела на светлината на прожектора си.

Може би Ноидите смятат да се изкачат по тези стълби. Но в такъв случай не биха желали планът им да бъде разкрит. Много вероятно е да не са знаело изобщо за тунела.

– Опааа, още едно чудо. – изкрещя Злото Куче. – Врата!

– Можеш ли да я отвориш? – извика Милов отгоре. – По дяволите, ноидите не може да са знаели и това! – мърмореше той. – Или са знаели. Мамка му.

Милов имаше странното чувство, че по някакъв начин се дистанцира от събитията около него или подсъзнателно му се искаше да е така. Те не достигаха до него директно, идваха от някакъв дълбок кладенец иззидан в стените на времето, покрити с прах и илюзии. Може би това бе стар трик, с който мозъка се справя с абсурдите – като ги прави да изглеждат далечни и приказни. Милов усещаше, че започна постепенно да губи остротата на мисълта си и да изпада в летаргия точно когато беше най-необходимо да се стегне. Той знаеше, че на хората са им присъщи подобни чувства, когато белята почука на вратата. Спомнете си малките деца, които започваха да фантазират какви ли не странни неща, когато „сгзят лука“. Беше ли се предал? И стигаше ли му смелост да се срещне със себе си в тъмното?

Сега нямаше време за подобни размисли. Той трябваше да се справи с проблема веднага! Да спре да гледа настоящето през „самата obscura“. Трябваше да започне да гледа през собствените си очи, да мисли със своя мозък и да се бори със собствените си ръце. Думите на Райкър внезапно изплуваха в съзнанието му като полуразложен удавник в пуст морски залив: „Когато един голям водач усети, че врагът вземе преимущество и всички планове се разпаднат той се оставя на инстинктите си. Те стават водещите, не разума. Много битки са водени по логичен

и последователен начин, и в крайна сметка са били загубвани. Понякога можеш умишлено да се поведеш по плана на противника и в последствие да го обърнеш срещу него самия. Бъди като див звяр, Милс. Настървен, но въпреки това предпазлив.“

– Не знам, сър. – Злото Куче извади Милов от краткотрайния му унес.. – Тук има някакъв подиум. Ще стъпя на него за да разгледам поотблизо.

„Предпазлив, но въпреки това настървен...“ – прошепна Милов.

МАЛКОТО ПАЛЕ СЕ НАСРА. – отнякъде се изскиска чичо му Марти. – ТАКА СТАВА, КОГАТО НЕ ЗНАЕШ КЪДЕ ДА ХОДИШ.

– Внимавай! – извика Милов. – Ноидите могат всеки момент да дофгасат.

Горе мъглата действително се беше разсеяла за да открие една покрътителна картинка.

– Има някакъв кодов механизъм, сър. Някакви странни знаци, които не мога да разчета.

– Идвам! – извика Милов. – Ти стой тук Грийн. Подай координатите на останалите. Никой да не слиза долу без мое разрешение.

– Да сър.

Милов заслиза надолу по стълбата и се изравни с мястото, където скалата хлътваше навътре. Тук в нея беше изсечена площадка широка около метър на метър и половина, в края на която имаше сребриста метална врата, която като че ли сияеше с меко-син отблясък.

– Що за дяволия е това! – каза удивено Милов. Той разгледа странните йероглифи, които бяха изсечени встрани от вратата. Прокара пръст по тях – бяха наполовина по-тесни от кутрето му. На дълбочина бяха не по-дълбоки от половин сантиметър. Скалата не беше съвсем студена на пипане, което първоначално учуди Милов. После си даде сметка, че ноидите действително бяха използвали литосонда за да пробият покрива.

– Значи са знаели копелдаците. Или по-вероятно са разбрали. – промърмори той, после прокара длан по вратата.

– Как ли се отваря това чудо? – кахъреше се Зло Куче.

– Едва ли с ритници. Отдръпни се.

Милов извади Лазомета и го включи на пълна мощност. Минута по-късно резултатът бе едно на нула за вратата.

– Може би ТС-бомба? – тихо предложи Зло Куче.

– Давай! – нареди Милов.

Зло Куче се приближи до вратата и налепи върху нея малки черни продълговати кутийки. Когато постави и последната се отдръпна и с

хищна усмивка се изкачи по стълбата.

Три-
Две-
Едно-
Пуф!

ТС-бомбата беше чудото на съвременната военна промишленост. Можеше да бъде активирана в изключително стеснен ареал без да засяга значително околните структури.

– Готово! – ухили се Зло Куче.

– Провери! – заповяда Милов.

Миг по-късно от долу се чу изненадания вик на Зло Куче.

– Триста свръхнови, да пукна ако това е възможно!

– Какво? – извика Милов.

– Нищо сър! Нищо. А имаше нещо – почти четири мегатона!

– Тях да му се не види! – извика Грийн. – какво ще правим сега?

– Ще мрем! – отговори му жлъчно Милов и се спусна в тунела.

Имаше дим, температурата се бе повишила с няколко градуса, но в общи линии това бе всичко.

– Няма акумулация. – осведоми го Зло Куче.

– Това означава, че отзад има ответен противодействащ механизъм.

– Ни повече ни по-малко.

– Е какво пък. – рече Милов. – Поне сега знаем, че не е капан на ноидите.

– Хей как върви? – извика някакъв глас отгоре.

– Уесън? Какво правиш там?

– Помислих, че имате нужда от здрава работна ръка. Уааааа! Какво е това тук. – удиви се той.

Без да чака покана Уесън слезе на площадката. Беше опушен и на места костюмът бе беше орфан. Приличаше на корабокрушенец.

– Бах! – извика удивен той. – К'во пък ся е туй?

– Врата не виждаш ли?

Уесън прекара ръка по желязната повърхност.

– Опитвали сте да я взривите, а момчета?

– Тъхм. – каза Зло Куче.

Уесън продължаваше да опипва вратата с ръце, сякаш търсеше мястото, което да поддаде.

– Да се махаме оттук. – каза Милов. – ноидите ще си домъкнат задниците всеки момент. Хайде Зло Куче, Уесън...

– Не мисля... – отговори отнесено Уесън. – Досега, хм да са го

направили...

– Хайде, веднага! – сопна се Милов.

Но ченето му внезапно увисна, когато вратата започна да се плъзга встрани. Тя се отместваше със слабо стържене, сякаш скалата я всмукваше по някакъв начин във вътрешността си.

– Света Дево! – изфъфли Зло Куче.

Уесън сухо преглътна.

– Как, как го направи? – попита все още втрещен Милов.

– Не мислех, че ще стане. – отговори изумено Уесън. – Имаше една приказка, която мама ми четеше навремето. За Али Баба и четиридесетте разбойника. – той отново преглътна. – Просто си помислих, че няма да е лошо, ако помоля вратата да се отвори.

Психо-индукционен механизъм, помисли си Милов. Хич не е зле, това показваше, че който и да е направил този тунел в скалата има сходно мислене до това на хората. Може би щяха да объркат противника за известен период от време, ако се покриеха зад тази врата.

Ами, ако наистина беше капан? И ноидите са знаели за него? Останалите гледаха Милов в очакване. Разумът му крещеше да бяга колкото може по-бързо от тук, но затова пък инстинктите му говореха друго. Сега трябваше да реши сам.

– Влизаме дявол да го вземе! Извикай Грийн.

– Той идва.

– Ноидите идват. – глухо съобщи той, увиснал върху стълбата, тъй като на малкия подиум нямаше достатъчно място за всички.

– Да видях ги да се катерят насам. – кимна утвърдително Слейт, малко по-нагоре.

– Колко са?

– Вярвай, много са. И не знаем с какво разполагат.

– А ние сме петима. – тъжно констатира той. – Зло Куче, ти си първи. Уесън ти си последен. Опитай се да затвориш вратата отвътре. Ще изчакаме известно време за да видим какво ще предприемат ноидите. Нали все още разполагаме с очи?

– Да. – отговори Слейт. – Още не са ги свалили. Вероятно няма да го направят, защото разчитат да ни уплашат с голямата си численост.

Милов го сръга да върви след Зло Куче и после сам прекрачи вратата. Тунелът зад нея беше тесен и не допускаше разминаването на двама души. Стените бяха влажни.

– Спри! – нареди той. – Уесън затвори ли вратата?

– Не сър! Не се получава.

– Концентрирай се, за бога. Или пробвай от някоя друга приказка, която майка ти е чела! За космическите пирати или Роботрония и седемте механици.

– Не става сър. Пробвах всичко, което ми е по силите. Не се получава.

– Добре, тръгвай след групата! – изръмжа Милов.

Отначало вървяха по хоризонтална повърхност, но след ставаше все по-стръмно. Вървяха поне петнадесетина минути – само надолу. Отнякъде се появиха перила от двете страни на тунела и слава богу, защото бе станало почти невъзможно да се пази равновесие. Никога при никакви обстоятелства на Милов не му беше минало през ума, че ще се наложи да се крие от противника си в подземен тунел. Чувстваше нелепо. Сигурно така, мислеше си той, се чувстват жертвите, когато ги преследват. Аз не се крия, по дяволите, ядоса се той на самия себе си. Не съм никакъв скапан заек. Променям тактиката с оглед на обстоятелствата.

„И какво сега?“ – попита отнякъде чичо му Марти. „Шайка дрипльовци, които се крият в миши тунел. Ами когато тунела свърши сляпо в стената какво ще правиш пълководецо?“

„Тунела не може да свърши сляпо в стената. Трябва да има подземен извор или естествени кухни. Най-често това са кухни оформени под действието на течаща вода.“

„И ако това не е варовикова пещера, тогава какво умнико? Може би си сляп или очите ти още не са свикнали с тъмното, но стените са от масивен гранит, господин геолог.“

„Майната ти!“

„На кого го разправяш?“

„Знам какво е гранит, копеле такова. Млъкни най-сетне!“

„Някак си не е съвсем почтено, когато човек не изслушва сам себе си.“

„Ти си Мираж. Не съществуваш! Пссссст, да те няма!“

„Но, как...“

„Освен това“ – не се предаваше Милов, надявайки се да заглуши смущенията в собствената си глава – „кухни се образуват от газови джобове в големи лавови потоци.“

„Май не си много убедителен.“

„Майната ти!“

„И когато откриеш, че са затрупани, тогава?“

„Млъкни!“

– Разширява се! Тунела се разширява. – извика Злото Куче. – Нова

врата... О Mon Dieu! – извика Кучето, сякаш го бяха настъпили по крака.

Вратата този път се отвори сама, като че ли ги подканяше учтиво да влязат вътре. Стените на тесния коридор се покриха с мека светлина сякаш заискриха от само себе си. Все едно безброй светулки бяха накацали върху тях.

– Mon Dieu, това е рая! – извика Кучето от вътрешността.

– Остава да се попитаме, кому е нужно подобно гостоприемство. – каза Милов, който колебливо го последва.

СЕГА СЕ ПРЕЦАКА!

Останалите ускориха крачка и само след миг усетиха топлите лъчи на изкуственото слънце върху себе си, както и свежият въздух, и мирисът на некатар, който се изсипваше като благодат отгоре им. Около тях жужаха насекоми, а само на петдесетина метра по-напред беше разляло кристално чистите си води голямо езеро. Зад него шумяха дървета и се виждаха хълмове, обрасли със зеленина, каквато можеше да се види само в най-добрите планински курорти, на Факс – Луизиана например.

– Това е невъзможно. – отсече Милов и гласът му беше леден като планинския поток, който се вливаше в езерото. – Бъдете крайно предпазливи! Може би ни наблюдават.

В умът на Милов прескачаха вероятности. Всичко това бе прекалено ново за него. И изненадващо. Можеше ли да обърне обстоятелствата в своя полза? Знаеше, че регламента изискваше пълна елиминация на участниците от единия отбор независимо от времето, което бе изтекло от началния сигнал. Това донякъде облекчаваше неговата задача, защото тук можеха да издържат доста време. Майната им на камерите, може би сега онези надути копелета наистина се пукаха от яд. Милов се притесняваше само от едно нещо – дали ще му стигне времето да измисли някакъв план. Трябваше да измисли. Ноидите щяха да дойдат тук. Не знаеше с колко време разполага.

– Зло Куче, Слейт елате тук всички. Ето какво ще направим... – гласът му бе станал твърд като стомана, погледът му режеше като нож.

Няколко часа по-късно Ноидите дойдоха. Не дойдоха лично, а както се предполагаше – изпратиха разузнавач. Той обиколи околността като летеше ниско – на два метра от повърхността. Преди да се върне при своите собственици направи редица проучвания – прокара маса-сензор за да измери гравитационните аномалии, разхвърли върху повърхността някакви дискове, които Милов предположи, че са сеизмографи, датчици за изтичане на енергия, температурни датчици или кой знае още какви.

Накрая си отиде.

Половин час по-късно няколко капсули разцепиха въздуха и се разпръснаха като фойерверки върху изкуственото небе. Падаха като гирлянди надолу като оставяха след себе си плътни светлинни ивици.

„Газ.“ – помисли си Милов. – „Тия пращат от оригинални идеи“. – Всъщност мисълта му изпревари събитието, сякаш се носеше по хребета на ултратемпорална вълна. Беше невероятно – почти като това да знаеш какво ще се случи в следващия момент. В този смисъл Милов пресмяташе вероятности и извеждаше резултати със светкавична скорост – точно както го бяха учили в академията. Чувстваше се прекрасно, сякаш някакъв невидим превключвател се беше задействал и бе отключил неподозирани дори за него възможности.

Милов и останалите се бяха притаили в езерото и чакаха най-удобния момент да излязат. Кислородните обогатители можеха да работят и под вода – така в смесителя издишания от тях въглероден диоксид се филтрираше и въздухът се обогатяваше с нужния кислород преди да се върне отново към белите им дробове. Няколко метра над тях отровният газ се разпространяваше с наистина възхитителна скорост, използвайки изкуствената циркулация и относително малката си молекулна маса.

В този момент се случи нещо изключително и невероятно, освен за онези които го бяха създали. Задействаха се универсални сензори, с микроскопични размери, които се рееха подобно на пухчета във въздуха. Те се сблъскаха с отровния газ и в този краткотраен сблъсък се добиха с достатъчно информация, която препращаха на централния анализатор, чийто клонове бяха разпръснати равномерно под повърхността. Беше установен приблизителния състав, теглото, а от броя сблъсъци за единица време и концентрацията на газа във въздуха. Беше синтезирана почти светкавично противоотрова, която бе впръскана под налягане в местата на огнището. Минута по-късно от отровният газ не бе останала и следа. По-точно беше останала – върху земята падаха вече безвредни вещества, които биваха моментално поглъщани от сочната зелена трева и изчезваха кой знае къде. Фактът, който хората и ноидите все още не съзнаваха, бе че се намираха в пределите на една перфектна саморегулираща се система, чийто параметри бяха зададени много преди двете цивилизации да полетят в космоса.

Няколко минути по-късно ноидите дойдоха. Не бе точно „идване“ в пълния смисъл на думата. То бе нахлуване на ураган в усмотена селскостопанска ферма, нещо като връхлитане космическа буря върху нищо не подозиращ търговски кораб, внезапно опустошително бедствие. Бяха

много. Много умножено по много – десетократно превъзхождаха числеността на хората. Независима комисия от експерти бе изчислила коефициента на боеспособност на двата разумни вида за да уравни шансовете им при директен двубой. Много по-късно, когато преглеждаше архива, на Райкър му се струваше невероятно, че подобна експертиза е получила одобрение от федерацията. Всъщност, като се поразмисли човек, нямаше как да не признае, че ноидите си бяха изиграли картите перфектно. Бяха се подготвили блестящо за предстоящия сблъсък, макар че това им костваше много години и още повече усилия. Бяха проучили всички вероятности за бъдещия противник. Бяха градили стратегията си постепенно. Бяха убедили комисарите в собствената си слабост. Освен всичко това имаше още един факт, който не бе никак за подценяване – те бяха решени да се борят до смърт. Това не се приемаше добре от повечето от разумните видове. На ноидите им липсваше една единствена брънка за да бъде веригата им съвсем здрава. Опит. Те никога не бяха водили битка. Въпреки това засега се справяха отлично и господ им е свидетел, че ако обстоятелствата се бяха стекли малко по-различно те щяха да отбележат най-лесната победа откакто двубоите съществуваха.

Ноидите буквално „заляха“ поляната пред езерото като преливаща от речното корито река и започнаха да се разпръсват напосоки. Бяха високи не повече от половин човешки бой и бяха много по-подвижни отколкото се предполагаше в началото. Въпреки че на пръв поглед изглеждаха като земните овари, те бяха сухоземни. И разумни, много повече отколкото му се искаше на Милов и компания. За разлика от омарите обаче, ноидите нямаша екзоскелет, а една много еластична, мултисвиваема хорда. Кожата им бе тъмна и гладка, също много еластична. Пипалата им бяха силно развити, много подвижни, но придвижването им не се дължеше единствено на тях. Тялото им, което също бе много гъвкаво активно участваше в този акт – те имаха способността да свиват плътно пипалата си и да се търкалят. Всъщност половината от техния двигателен процес представляваше такова превъртане „през глава“, през останалата половина те притичваха или се плъзгаха върху пипалата си, които завършваха по краищата с големи вендузи. Ноидите не си служеха с механична сила, когато трябваше да хващат предметите, те имаха силни биотокове и използваша електрически взаимодействия. Бяха като подвижни акумулатори на енергия.

„ТРИ, ДВЕ, ЕДНО...“

ПРЪЦ! – щеше да каже чичо Марти и да изкриви от смях брадясалата си физиономия.

Милов бе активирал ТС верижна реакция. Не очакваше шумни експлозии, унищожението трябваше да е тихо и ефективно. Без излишни щети. Без напрежение, приливни вълни, разбити глави или инциденти отбелязани в протокола в графата „фатални“. Но за беда стана точно така, както би искал чичо му Марти.

ЕДНО ГОЛЯМО НАСРАНО НИЦО!

Системата бе засякла, анализираше и деактивираше взрива много преди Милов да натисне копчето. Така че необезпокоявани Ноидите заобградиха езерото. Милов гледаше с недоумение техните размазани силуети изпод повърхността на водата – те продължаваха да се скупчват на брега на езерото и броят им непрекъснато се увеличаваше. Ноидите образуваха плътна редица около водната повърхност и хората можеха да чуят тропотът на стотиците крака и безразборното им жужене.

Един синтетичен глас започна да говори във внезапно създалата се тишина.

– МОУЯ ПРЕДАЙТЕ ШЕ ШПОРЕД ПРОТОКОЛА ЗА ДА ИЖБЕГНЕМ ИЖЛИШНИ – съществото се запъна, сякаш се чудеше коя е най подходящата дума – ПРОЛИВАНИЯ НА ТЕЛЕШНИ ТЕЧНОСТИ НИЕ НЕ ЖЕЛАЕМ ДА ВИ НАРАНИМ НО АКО ШЕ ШЪПРОТИВЛЯВАТЕ ЩЕ БЪДЕМ ПРИНУДЕНИ ДА ГО ЩОРИМ – гласът ехтеше над повърхността на водата и достигаше до ушите на хората като далечен тътен.

Последваха минути на неловко мълчание. Ноидите очакваха отговор, хората – команда за действие. Милов имаше чувството, че всички погледи са приковани към него. Той не можеше да откопчи поглед от онези странни предмети с форма на тривърхи коледни звездички, които ноидите бяха прикачили към пипалата си и въртяха застрашително от време на време. Вероятно, предположи той, това бяха техните оръжия за близко поразяване. Размахваха ги така, както туземците са въртели своите копия и каменни брадви при последното посещение на Джеймс Кук в Хавайския архипелаг. Гордостта в душата на Ясен Милов беше безследно изчезнала. На нейно място бе дошла предпазливостта и тя казваше да се предадат. Всичко бе свършило. Битката беше решена, нямаше място за безразсъдство. Както че, Милов бе сигурен в това, колкото в съществуването на утрешния ден нямаше да има повече място за него в армията. Той беше загубил битката, а както се оказваше и войната.

Бе решил да се предаде. Щеше да даде нареждане и на другите да го сторят. *Искаше да го направи, но не можеше.* Стоеше като парализиран. Страх ли бе това чувство, което се завихряше като ледена струя

около глезените му и сковаваше краката му? Какво беше това, което бе приклезило вътрешностите му в желязна хватка и караше стомахът му да се превива на две? Страх ли беше? Нима той, Ясен Милов, ветеран във войската на най-силната армия в галактиката се страхуваше пред лицето на врага? Милов се опита да мръдне ръката си, не можа. Беше напълно парализиран.

Ноидите се засуетиха. Липсата на реакция от страна на хората като че ли ги разколеба. Бяха напълно объркани. Редиците им се размърдаха и се отдалечиха метър или два от брега, сякаш се страхуваха от някаква изненада.

– МОУЯ ДА ПОБЪРЖАТЕ Ш ОТГОВОРА – проехтя отново гласът и ако Милов можеше да се заслуша внимателно в него, положително би разпознал колебливата нотка.

Но Милов стоеше все така парализиран. Някой бе измукал всички мисли от главата му и бе оставил пустия му череп да се рее редом с малките водорасли по тинестото дъно. Отреща, на няколко метра пред него Грийн правеше някакви знаци. Сочеше главата си, после посочи нагоре към повърхността. Милов знаеше какво иска да му каже: човече, ти луд ли си, че не излизаш на повърхността. Осъзнай се! Всичко свърши.

Ясен се опита да помръдне още веднъж, без особен успех. Сякаш бе скован във вериги. Не можеше да си представи какво щеше да се случи, ако гръдният му кош изведнъж откажеше да функционира. Беше чувал, че това е възможно при много силна уплаха – междуребрентите мускули се парализираха, така както на зайците от страх им се пръскаше сърцето. Беше се поддал на паниката, най-лошото, което можеше да се случи на един войник.

„Мисли, успокой се, мисли, мисли. Дишай, успокой се. Мисли...“

Само на крачка съм от кататоничен ступор, мислеше той. Това не му помогна кой знае колко.

– ОЩАВА ВИ ОЩЕ МАЛКО ВРЕМЕ ПОШЛЕ ЦЕ ВИ УНИЦОЖИМ ФИЖИЧЕШКИ – прокътят отново гласът. Звездите започнаха да се въртят все по-бързо върху пипалата на ноидите. Започнаха да излъчват синя светлина и въздухът около тях се наелектризира.

В този момент бариерата падна, плащът се изхлузи ефирно на пода. Нечия невидима ръка бе завъртяла ключа и бе бутнала вратата на строгия тъмничен затвор. Беше отключен и пуснат на свобода един ужасен звяр. Той се наричаше ярост. Тялото на Милов преодоля стреса или по-точно някой му помогна да го преодолее. Някой, който бе специално обучен затова.

„Модулаторът съм аз!“ – мисълта пробяга в мозъка му като искра по електрическа верига. От тук на сетне той престана да разсъждава. Инстинктите му отнеха диригентската палка от разума. Няколко запечатана дюзи в костюма му се отвориха едновременно и започнаха да изливат в тялото му специален наркотик.

Топла вълна премина по крайниците му, ставайки все по-гореща и пареща тя се разля по цялото му тяло в прилив на невиджана енергия и безразсъдна смелост. Ръцете му затрепераха от вълнение, под бойния костюм заиграха мускули, лицето му се зачерви. Той побесня. Зарита с крака към повърхността като ръмжеше и дишаше на пресекулки. Гневът му се беше излял в стоманени ръкавици и бетонни ботуши, но той имаше сила както да ги размахва, така и да нанася убийствени удари с тях. Милов изкочи на повърхността пъргав като малка русалка и разгневен като бик. Очите му хвърляха мълнии, от устата му капеше пяна. Остри титанови шипове щръкнаха от ръкавиците му като зъбите на побеснял доберман. Той ги размахва сякаш искаше да разреде въздуха.

Първият ноид, който имаше нещастieto да се изпречи на пътя му изгуби главата си на повече от десет метра от тялото. Тя изхвърча като футболна топка и бе стъпкана под тежестта на смаяната публика. Някои от ноидите насочиха оръжията си към Милов, но те не произведоха никакъв изстрел. Системата бе успяла да ги обезвреди. Докато те все още се окопитваха от невероятното развитие на събитията Милов буйстваше и раздаваше смъртоносни удари като разгневен Бог от своята колесница. Камарите от повалени тела пред него растеше непрекъснато. Останалите бойци се бяха включили секунди след него и сега те приличаха на малък наказателен отряд, спуснал се от висините на самия Олимп.

Те удряха с лакти, събаряха противника и раздираха меката му плът с наточените си шипове. От вътрешността на ноидите се плискаше синя подобна на мастило лепкава течност. Тревата беше изпомачкана и омазана. Синята кръв се процеждаше в езерото на малки ручей и капеше от корените на надвисналите над водата дървета. В размекнатата пръст се образуваха малки вадички.

Внезапния сблъсък бе озадачил системата. В първия момент онзи елемент от нея, който бе означен като Екосистема оцени това като резултат от враждата между два вида, заемащи една и съща екологична ниша. Засега нямаше оказано външно деструктивно влияние и анализаторите мълчаха.

Числеността на ноидите намаля наполовина, когато го обърнаха на бяг. Зло Куче, чийто очи бяха изпълнени с червена, а носа, бузите и

брадата омазани в синя кръв побърза да прегради пътя им към вратата. Той размахваше ръцете си като крилата на орнитоптер. Няколко от Ноидите успяха да се изплъзнат през вратата и той ядно изруга. Останалите като видяха, че пътят навън им е преграден започнаха да се връщат назад като търсеха начин да преминат отвъд езерото. По една или друга причина те се страхуваха да нагазят в него. Много от тях загинаха, опитвайки се да се промъкнат покрай водната повърхност и силовото поле, по краищата на системата. Хората използваша рационално това пространство за да не допуснат бегълците отвъд. Започнаха да свиват хватката и да изтласкват ноидите към средата на поляната. Ноидите започнаха да отстъпват и да се скупчват в средата на малкото свободно пространство. Тревата бе станала хлъзгава, а повалените тела възпрепятстваха придвижването на хората.

От многобройната войска на ноидите бяха останали само някакви жалки останки, но все още превъзхождаха хората няколко пъти. Те бяха оформили от телата си масивен купол, сякаш искаха да ги използват като жив щит. Хората напредваха към тях бавно като постепенно стесняваха периметъра. Ноидите бяха престанали да се съпротивляват като че ли се бяха примирили с участието си. Когато хората се доближиха до тях на не повече от три-четири метра, ноидите внезапно се разпръснаха. Някои от тях успяха да се промъкнат през стената от хора, други не, но не това беше целта им. Тези, които преодоляха преградата продължаваха да се отдалечават с бясна скорост. Някои от тези, които останаха дори не помръднаха. Бяха притиснали плътно телата си едно към друго. Какво бе учудването на Милов и останалите, когато видяха как се бяха променили телата на ноидите – бяха пет или шест, свързани в причудлив възел, който непрекъснато се подуваше и пулсираше. Кожата на телата им бе станала прозрачна и отвътре можеше да се види как се придвижват органите им, сливат се, обменят сигнали... Това бе нещо толкова непознато и невероятно, че напълно бе приковало вниманието на хората. Пръв Милов се окопоти и извика на останалите да бягат. Това беше капан!

Огромният възел вече бе погълнал изцяло телата на ноидите и сега представляваше полупрозрачна сиво-синя пихтиеста маса, която се подуваше и пулсираше. Бе започнал да се замъглява и от вътрешността вече се дочуваха приглушени шумове. Бе нещо като стържене, но не като това на метал о метал, наподобяваше ръмжене на изплашен хищник. Звукът постепенно започна да се усилва, а към него се добави и едно „ТУП-ТУП-ТУП...“ Хората се разтичаха напосоки с всички сили. Само

Грийн остана на мястото си, не можеш да откъсне поглед от причудливото видение. Възелът изведнъж престана да пулсира. Чу се някакво свистене, като това на изстрелян покрай ухото ти куршум, отвори се някаква дюза от повърхността на възела и започна да бълва газ. Милов го разпозна – бе онзи жълтеникав газ от повърхността на хълма. Този път бе с по-различен състав. Миг по-късно той потъна в черен като катран кладенец.

Тялото на Грийн се сви, крайниците му изтръпнаха. Той започна да се плъзга назад, като че ли някаква груба сила го бе сграбчила и го заставяше да се махне оттам. Той падна по очи и се свлече назад. Там другарите му вече ги нямаше.

Възелът в това време се сви рязко, сякаш се беше всмукал от само себе си. Беше невероятно. Огромният куп, пулсираща маса се бе свила до размерите на човешки юмрук. Остана така не повече от пет или шест секунди, след което се взриви. И експлозията бе стотици пъти по-мощна от първата.

– Но това е абсурдно! – изкрещя Райкър. – Не може цяла планина да се взриви от само себе си. – като че ли образът на мониторите можеше да се повлияе от възраженията му. Скални отломки се въргалияха на няколко километра от пределите на терена. Останките от хълма бяха обвити от огромно прашно кълбо.

– Настоявам за независима експертиза. Всичко е документирано, документирано е. – крещеше той приковал пръст в един от мониторите. – Не могат да бъдат използвани оръжия за масово поразяване, това противоречи на правилника.

– Експертиза ще бъде извършена. – каза един от независимите наблюдатели, който приличаше на украсено коледно дърво. – Ние не знаем нищо за събитията след потъването на войниците в планината по онзи коридор.

– Искате да кажете, че не сте проверили периметъра? – плюеше Райкър. – **КАЖЕТЕ ГО ДЕ!**

– Ние не можем да предвидим абсолютно всички вероятности, генерал Райкър. Предполагаме, че е имало някаква скална кухня, в която те са потънали.

– Въпреки това комисарите са допуснали голяма грешка по отношение на контрола. – не се предаваше той. – Ноидите са внесли оръжия за масово поразяване. Това противоречи на конвенцията от...

– Генерал Райкър, моля да запазите спокойствие. – каза другият наблюдател, който принадлежеше към един вид блатни организми и

говореше много бавно. – Не е извършено никакво нарушение. Допълнителни проучвания ще бъдат направени.

– Това, което ни интересува сега е дали има оцелели участници. – допълни коледното дърво.

– Моля? – не вярваше на ушите си Райкър. – Там долу в радиус от петдесет километра няма нищо по-живо от камък.

– Ние спазваме плътно протокола генерал Райкър. – отговори му другият наблюдател.

Главата на генерал Райкър бучеше. Той още не можеше да се опомни от онзи голям разтърсващ кошмар, чийто отзвук щеше да кънти в душата му още много години. Но той нито знаеше, нито можеше да запоздоре колко далеч щеше да се разпростре тътенът на отминалата битка.

* * *

На много светлинни години от звездолета на който се намираха Райкър и наблюдателите на една планета, чиято звезда още не беше достигната Милов и компания лежаха чисто голи в несвяст. До тях блъбукаше поточе, тревата под телата им бе свежа и слънцето галеше кожата на лицата им с меките си лъчи. Системата бе реагирала моментално на взрива, но тъй като не бе успяла да го предотврати ги беше телепортирала до друга свързана с нея система. Във галактиката имаше стотици такива системи. Кой и защо ги беше построил тепърва предстоеше да се разбере.

Около раните на бойците се сплитаха невидими нишки. Минути покъсно там където имаше ожулвания и тъканта беше разкъсана, щеше да има чисто нова неувредена кожа. Всички те спяха непробудно. Системата се беше погрижила затова. Някой може би щеше да нарече това място „рай“ и нямаше да сгреша.

Войната бе свършила. Героите си почиваха.

30.09.2003 г., Бургас

КРАЙ

© 2003 Мартин Дамянов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1701>]